

Análisis de la semana en las Islas

SA FEIXINA, UNA ODISEA EN EL VACÍO POLÍTICO

Torres Blasco

El monumento amputado del parque de Sa Feixina de Palma no es el monolito de 2001, una odisea en el espacio, hacedor de vida y origen de la inteligencia en la Humanidad. Sin embargo, a la vista de algunas actuaciones, parece que lo fuera y se ha convertido en uno de los protagonistas de la semana.

Pese a los informes que, en su momento, determinaron el nulo valor patrimonial del monumento y de que el anterior ayuntamiento socialista ya eliminara parte de sus elementos, se inició un procedimiento para que el Consell de Mallorca lo declarara Bien de Interés Cultural (BIC) y se evitara así su demolición, que es lo que había decidido el actual equipo de gobierno municipal de Palma. El debate, aunque formalmente sea ese, no es el valor cultural y patrimonial. Nadie reparó jamás en esa cuestión. Ni cuando se construyó para recordar la memoria de 'los caídos' en uno de los bandos de la Guerra Civil ni en los años sucesivos. Eliminadas las re-

ferencias a ese hecho en cumplimiento de la primera Ley de la Memoria Histórica de Zapatero, solo queda un monumento amputado o roto que costaría

incluso colocar en un museo sobre el fascismo.

A estas alturas queda bastante claro que mantener o no el 'monolito' es una decisión política. La izquierda gobierna en ambas instituciones y ambas se culpan entre sí de la situación actual. Corta acusa al Consell y viceversa. Es como si alguna de esas administraciones, o las dos, estuviera dirigida por una suerte

Cort y Consell se culpan entre sí obviando que, amputado el monumento, el debate ya es solo político

de computadora HAL 9000 empeñada en desviarles del objetivo. Si hasta el presidente del Consell, Miquel Ensenyat, llegó a quejarse al director general de IB3, que rechazó cualquier indicación sobre cómo tratar el asunto. Quedan pocos días para que el alcalde de Palma y el presidente del Consell sean del mismo partido. Lo que se ha decidido esta semana es no tomar ninguna decisión y solicitar nuevos informes, sobre cuestiones patrimoniales. Pero el debate es político y hasta que no se asuma que es político, todo lo demás sonará a postizo. Resultaría curioso que el monumento amputado de Sa Feixina fuera el único superviviente de esta odisea en el vacío político.

Des d'un altre angle

ESTAT NORMAL

Carlos M. Pons Camps
Jove per compte propi

Cada dia es produeixen i donen a conèixer noves situacions polítiques d'impacte que per desgràcia, per sobreinformació i per manca d'interès per part de la ciutadania, passen desapercibudes.

Casos de corrupció, malbaratament de diners, desmantellament dels serveis públics, extorsions, etcètera, passen quasi de puntetes pels portals de les cases i surten per una finestra, com si fos un petit corrent d'aire.

A vegades he arribat a pensar que tenim el que mereixem però poc després m'adon que no és així, que tenim el que volen que tinguem, que no som més que titelles controlats per un televisor, un mòbil o un ordinador.

En un Estat normal, immediatament després d'estar citat a declarar el president del govern per la corrupció estructural i sistemàtica del seu partit, aquest hauria presentat la dimissió i demanat disculpes a tota la

Tenim el que volen que tinguem, no som més que titelles controlats per un televisor, un mòbil o un ordinador

ciutadania pel mal fet. En un Estat normal, però açò és Espanya, allà on hi ha els bous, les sevillanes i la paella, aquell país on es fa una *siesta* de 2 hores, on els corruptes tenen sous públics 6000? euros/m i on els mitjans de comunicació actuen d'advocat defensor dels lladres.

Mentre açò succeeix, uns miren cap a Venèçuela o Iran, altres ens neguen a repetir com un lloro el que diuen pel televisor i reclamen allò que seria normal a un Estat normal: uns polítics honorats i treballadors.

Fa 6 anys quan vam sortir al carrer i vam decidir que ja n'havia prou vam cridar tan fort que alguns d'aquells que miraven cap a un altre costat es van girar i vam cridar tots junts.

Ara, davant una situació extrema no hem trobat la manera de sortir al carrer i tornar a cridar, de fer sentir la necessitat als mitjans de comunicació de fer veritable periodisme i posar en primera plana la veritat: que ens estan saquejant.

Finalment, davant aquesta situació i amb bastant astúcia des del meu punt de vista, des d'Unidos Podemos s'ha presentat una moció de censura a Mariano Rajoy amb l'ambició de fotre'l fora i canviar les coses... I crec que, també, adoptant la tàctica mediàtica rival, per obligar als mitjans a contar el que està succeint i que siguem tots conscients que és necessari fer-los fora, mirar menys cap a Venèçuela i un poc més cap a Portugal.

L'Institut Menorquí d'Estudis, els 30 anys

IME: CONÈIXER I ESTIMAR MENORCA

Maria Paredes Baulida
Membre corresponent de l'IME

Quan sóc a Menorca em sento a casa». Ho va dir Jordi Carbonell, barceloní, en un homenatge que se li va fer a l'Ateneu de Maó amb motiu de la seva jubilació. Sovint em comentava que es considerava «menorquí d'adopció» i jo, gironina, pensava que, humilment, també m'hi sentia des que, el 1998, Jaume Mascaró em va parlar de l'existència d'un Institut Menorquí d'Estudis, i de la possibilitat de demanar un ajut per a la recerca a fi de poder consultar alguns manuscrits i impresos que necessitava per a la confecció de la meua tesi doctoral, en un principi dedicada a l'estudi de la influència de Virgili en la literatura catalana. Recordo la primera conversa amb Josefina Salord, a Barcelona i amb Josep Miquel Vidal, que vaig conèixer a la seu de l'«Enciclopèdia de Menorca», al carrer Miquel de Verí, de Maó, absolutament colgat sota muntanyes de papers, separates i llibres.

Tot va canviar per a mi després d'aquella estada, fins al punt que el meu

director de tesi em va suggerir que canviés del tema i que em centrés, exclusivament, en Antoni Febrer i Cardona. El 1990 la tesi es va defensar i el setembre de 1991, l'IME va organitzar les Jornades Antoni Febrer i Cardona, a les quals en seguirien d'altres, entre 1996 i 2015, dedicades a Joan Ramis, Josep Mª Quadradó, Josep Miquel Guàrdia, Vicenç Albertí i Angel Ruiz i Pablo, en un afany de recuperar els grans autors menorquins dels segles XVIII i XIX.

Segons consta als seus estatuts, l'IME té la missió d'«investigar, recuperar, promoure i difondre la cultura i la ciència de i des de Menorca». Les nombrosíssimes activitats i publicacions que s'han dut a terme al llarg de tres dècades són una clara mostra de l'acompliment d'aquesta finalitat amb escreix i les bones perspectives de futur, un signe de l'extraordinària vitalitat d'una institució, que, a mes, té la capacitat d'endegar i mantenir projectes conjuntament amb altres institucions culturals fora de l'àmbit illenc. Aquest seria el cas del Projecte de publicació de l'obra completa d'Antoni Febrer i Cardona (1761-1841), en col·laboració amb l'Insti-

tut d'Estudis Catalans, la Universitat de les Illes Balears i les Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Des del 2002, ha permès fins ara la publicació de vuit volums, que editen, en total, vint-i-quatre manuscrits d'Antoni Febrer que contenen una part de la seva obra gramatical i lexicogràfica, la preceptiva poètica, les obres teatrals, la poesia popular, un tractat de mitologia, un mètode de cant i la seva versió de «La Creació» de Haydn, amb adaptació musical de Joan Vidal i Seguí. Actualment està en premsa el segon volum, el més important de l'obra gramatical, que permetrà difondre els seus «Principis generals i particulars de la llengua menorquina», datats el 1821, i commemorar els quinze anys de

l'inici d'una col·laboració proposada per un maonès, Josep Miquel Vidal, per part de l'Institut Menorquí d'Estudis, i Jordi Carbonell, menorquí d'adopció, per part de l'Institut Menorquí d'Estudis. Tot un homenatge també per a ells. Són la seva herència, un homenatge que els reconeix la vàlua i confirma els lligams culturals i humans que m'uneixen a ells i a Menorca.

30 anys
IME